

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Oleśnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Marek Nowosiński**

Protokolant: **st.sekr.sądowy Iwona Barczyk**

w obecności Prokuratora Rejonowego w Oleśnie K. G. po rozpoznaniu w dniach 30.06.2016r. i 20.09.2016r. sprawy **M. P.** s. J. i E. z domu P., ur. (...) w O.;

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 czerwca 2015 roku w G., woj. (...), na skrzyżowaniu ulic (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki B. o numerach rejestracyjnych (...), w terenie zabudowanym, będąc na drodze z pierwszeństwem przejazdu, poruszając się z nadmierną prędkością w obszarze 80-85 km/h, przekraczającą o co najmniej 30 km/h dopuszczalną administracyjnie na tym odcinku drogi prędkość 50 km/h, doprowadził do bocznego uderzenia pasem przednim samochodu osobowego marki B. w lewy bok wyjeżdżającego z drogi podporządkowanej, oznakowanej znakiem ustęp pierwszeństwa na drogę z pierwszeństwem przejazdu, mającego obiektywną możliwość zatrzymania się przed skrzyżowaniem i wcześniejszego dostrzeżenia nadjeżdżającego z lewej strony samochodu osobowego marki B., kierującego rowerem R. S., przy czym gdyby prowadził samochód z prędkością administracyjnie dopuszczalną miałby możliwość zatrzymania samochodu przed miejscem potrącenia rowerzysty i uniknięcia wypadku, wskutek czego R. S. doznał obrażeń ciała w postaci sińców, otarć naskórka, ran tłuczonych i szarpanych głowy i kończyn, podbiegnięć krwawych powłok głowy, złamania kości czaszki, krwiaka podpajęczynówkowego, stłuczenia mózgu, krwi w komorach mózgu, złamania kręgosłupa szyjnego, obustronnego złamania żeber, rozerwania stawu barkowo-obojęzykowego i ramiennego prawego ze zwichnięciem stawu ramiennego, w wyniku których poniósł śmierć na miejscu zdarzenia,

to jest o przestępstwo z art. 177§2 kk.

1. uznaje oskarżonego **M. P.** za winnego tego że w dniu 25 czerwca 2015 roku w G., woj. (...), na skrzyżowaniu ulic (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki B. o numerach rejestracyjnych (...), w terenie zabudowanym, będąc na drodze z pierwszeństwem przejazdu, poruszając się z nadmierną prędkością w obszarze 80-85 km/h, przekraczającą o co najmniej 30 km/h dopuszczalną administracyjnie na tym odcinku drogi prędkość 50 km/h i nie zachowując szczególnej ostrożności w obrębie skrzyżowania, doprowadził do bocznego uderzenia pasem przednim samochodu osobowego marki B. w lewy bok wyjeżdżającego z drogi podporządkowanej, oznakowanej znakiem ustęp pierwszeństwa na drogę z pierwszeństwem przejazdu, mającego obiektywną możliwość zatrzymania się przed skrzyżowaniem i wcześniejszego dostrzeżenia nadjeżdżającego z lewej strony samochodu osobowego marki B., kierującego rowerem R. S., przy czym gdyby prowadził samochód z prędkością administracyjnie dopuszczalną miałby możliwość zatrzymania samochodu przed miejscem potrącenia rowerzysty i uniknięcia wypadku, wskutek czego R. S. doznał obrażeń ciała w postaci sińców, otarć naskórka, ran tłuczonych i szarpanych głowy i kończyn, podbiegnięć krwawych powłok głowy, złamania kości czaszki, krwiaka podpajęczynówkowego, stłuczenia mózgu, krwi w komorach mózgu, złamania kręgosłupa szyjnego, obustronnego złamania żeber, rozerwania stawu barkowo-obojęzykowego i ramiennego prawego ze zwichnięciem stawu ramiennego, w wyniku których poniósł śmierć na miejscu zdarzenia, to jest przestępstwa z art. 177§2 kk i za to

z mocy art. 177§2 kk skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, którą to karę na podstawie art. 69§1 i 2 kk oraz art. 70§1 kk warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 3 (trzech),

2. na podstawie art. 42§1 kk i art. 43§1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres 1 (jednego) roku,

3. na podstawie art. 43§3 kk zobowiązuje oskarżonego do zwrotu prawa jazdy do Starostwa Powiatowego w O.,

4. na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 przepisów Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty oraz obciąża go całością wydatków w kwocie 6.432,00 zł (sześć tysięcy czterysta trzydzieści dwa złote) poniesionych w toku postępowania przez Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 81/16

UZASADNIENIE

W dniu 25 czerwca 2015 roku około południa oskarżony M. P. pojechał samochodem marki B. o nr rej. (...) należącym do jego ojca do stacji (...) w G., aby zakupić paliwo do kosiarki. Po dokonaniu zakupu oskarżony wsiadł do samochodu i pojechał do domu swojej narzeczonej. Oskarżony jechał od strony K. w kierunku rynku w G.. W tym dniu panowały dobre warunki drogowe, było słonecznie. Jezdnia była sucha, czysta i gładka.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego M. P. k. 147-149 - zeznania świadka K. L. k. 165 - protokół oględzin miejsca wypadku drogowego k.9-10

W tym samym czasie R. S. wracał rowerem marki C. z wizyty u swojego brata. R. S. jadąc ulicą (...) w G. dojechał do skrzyżowania z drogą główną, a więc ulicą (...), a następnie chcąc kontynuować jazdę na wprost, w kierunku ulicy (...) rozejrzał się upewniając, czy może bezpiecznie przejechać w poprzek ulicy (...).

Dowód: - zeznania świadka J. S. k. 156v - wyjaśnienia oskarżonego M. P. k. 147v

Kontynuując jazdę ulicą (...), a więc drogą z pierwszeństwem przejazdu, oskarżony M. P. z odległości około 200 metrów zauważył po prawej stronie, na drodze podporządkowanej rowerzystę, który znajdował się przed skrzyżowaniem. Oskarżony jechał z prędkością ok. 80-85 km/h w obszarze zabudowanym, gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h. Oskarżony cały czas miał rowerzystę w zasięgu wzroku, obserwował go.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego M. P. k. 147v

W chwili gdy oskarżony znajdował się w niewielkiej odległości przed skrzyżowaniem z ulicą (...) i nie zmniejszając swojej prędkości, pokrzywdzony R. S. niespodziewanie wyjechał z drogi podporządkowanej na drogę główną i jechał w poprzek ulicy (...), w kierunku ulicy (...). Widząc zachowanie rowerzysty M. P. natychmiast rozpoczął hamowanie, a nadto chcąc ominąć rowerzystę zjechał w lewo na przeciwległy pas ruchu, z kolei rowerzysta w tym czasie kontynuował jazdę w poprzek drogi (...). Niestety, podjęte przez oskarżonego manewry obronne w postaci hamowania i skrętu w lewo, z uwagi na zbyt dużą prędkość samochodu nie przyniosły zamierzonego rezultatu, albowiem na przecięciu toru ruchu obu pojazdów, na pasie przeciwległym do kierunku jazdy oskarżonego doszło do zderzenia. Rowerzysta został uderzony w przybliżeniu prostopadle z lewej strony, pasem przednim samochodu B.. W wyniku uderzenia rowerzysta został wyrzucony na nadwozie samochodu, rower został odrzucony na wprost z kolei rowerzysta uderzył w przednią szybę samochodu. Rowerzysta był wieziony na nadwoziu samochodu i upadł przed pojazdem, kiedy to oskarżony zakończył manewr hamowania. Do zderzenia doszło na lewym pasie jezdni, ok. 1,0 metra mierząc od osi jezdni i ok. 18-20 metrów do (...) 1.

Dowód: - opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wyp. drogowych k. 65-72 - szkic miejsca wypadku drogowego k. 11 - wyjaśnienia oskarżonego M. P. k. 147-149

Bezpośrednio po zderzeniu, po całkowitym wyhamowaniu, oskarżony M. P. wyszedł z samochodu, podbiegł do poszkodowanego, który leżał przed jego pojazdem a widząc, że ten nie daje oznak życia powiadomił pogotowie ratunkowe.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego M. P. k. 148

W tym czasie w swoim domu w okolicach skrzyżowania ulicy (...) przebywali M. Z. i jej syn B. Z.. Słyszając trzask dobiegający z ulicy (...) wyjrzała przez okno i zauważyła stojący za skrzyżowaniem samochód, wobec czego wyszła na zewnątrz, aby sprawdzić czy ktoś nie potrzebuje pomocy. Po wyjściu przed dom M. Z. zauważyła leżącego obok samochodu, na jezdni mężczyznę, a kiedy podeszła bliżej zorientowała się, iż jest nim jej sąsiad R. S.. W tym czasie B. Z. zadzwonił na pogotowie, poinformować o zdarzeniu, z kolei dyspozytor potwierdził, iż otrzymał już takie zgłoszenie. W pewnej chwili na miejscu zdarzenia znalazła się również kobieta, która oświadczyła, że jest pielęgniarką i rozpoczęła reanimację, prosząc o pomoc również M. Z. i B. Z.. Osoby te wykonywały reanimację na zmianę, aż do przyjazdu pogotowia ratunkowego. Również oskarżony pozostał na miejscu, aż do przyjazdu pogotowia i policji.

Dowód: - zeznania świadka M. Z. k.163-164 - zeznania świadka B. Z. k.164 - wyjaśnienia oskarżonego M. P. k. 148

Pomimo podjętych działań reanimacyjnych, w wyniku doznanych obrażeń w postaci sińców, obtarć naskórka oraz ran tłuczonych i szarpanych głowy i kończyn, podbiegnięcia krwawego powłok głowy, złamania kości czaszki, krwiaka podpajęczynówkowego, stłuczenia mózgu, krwi w komorach mózgu, złamania kręgosłupa szyjnego, obustronnego złamania żeber, rozerwania stawu barkowo-obojęzycznego i ramiennego prawego ze zwichnięciem stawu ramiennego, R. S. poniósł śmierć na miejscu.

Dowód: - opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej k. 30-33

W chwili zdarzenia zarówno oskarżony M. P. jak i poszkodowany R. S. byli trzeźwi.

Dowód: - protokół badania stanu trzeźwości oskarżonego k.4 - opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej k.33

Zderzenie w samochodzie B. o nr rej. (...) kierowanym przez oskarżonego M. P. spowodowało uszkodzenia w postaci uszkodzenia mocowania prawego światła przeciwmgłowego, uszkodzenia tablicy rejestracyjnej lokalizujące się ok. 93 cm od lewego obrysu pojazdu, wgniecenie atrapy przedniej (grilla) łącznie z oderwaniem maskownicy zewnętrznej, wgniecenie (niewielkie) pokrywy komory silnika lokalizujące się ok. 50 cm od lewego obrysu pojazdu, uszkodzenie szyby czołowej z wyrwaniem materiału przy krawędzi dachu, ok. 40 cm od lewego obrysu, obłamanie lusterka zewnętrznego lewego.

Dowód: - opinia techniczna dot. samochodu B. o nr rej. (...) k. 41 - protokół oględzin pojazdu B. o nr rej. (...) k. 6-7

Z kolei w rowerze kierowanym przez R. S. zderzenia spowodowało następujące uszkodzenia: przekrzywienie sztycy i widelca przedniego, na lewym ramieniu widelca po zewnętrznej stronie niewielkie wgniecenie, obłamanie lewego pedała oraz dociśnięcie do ramy wykorbienia, obrócenie siedziska w lewo, wygięcie do wewnątrz lewego prętu ramy mocowania tylnego koła i prętów podpierających bagażnik, powyrywanie z piast szprych, rozerwanie materiału na nakładce rączki kierownicy po stronie lewej.

Dowód: - opinia techniczna dot. roweru C. k. 42 - protokół oględzin roweru C. k. 5

Zarówno prowadzony przez oskarżonego M. P. samochód osobowy marki B. o nr rej. (...) jak i kierowany przez poszkodowanego R. S. rower marki C. przed inkryminowanym zdarzeniem były w pełni sprawne, nie posiadały wad ukrytych lub usterek mogących mieć wpływ na zaistnienie i przebieg wypadku.

Dowód: - opinia techniczna dot. sam. B. o nr rej. (...) k. 43 - opinia techniczna dot. roweru C. k. 43

M. P. ma 22 lata. Z zawodu jest mechanikiem pojazdów samochodowych, posiada średnie wykształcenie. Oskarżony jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Jest zaręczony z K. L., zamieszkują wspólnie w domu jej rodziców. Oskarżony pracuje w firmie (...) w J. na 1/2 etatu w charakterze kierowcy, osiąga z tego tytułu dochód w kwocie 700 zł. Dotychczas nie był karany, jak również leczony psychiatrycznie. Po zdarzeniu dwukrotnie korzystał z pomocy psychologa.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego M. P. k. 147v - notatka urzędowa k. 89 - karta karna k.138 - umowa o pracę k. 151-152 - zaświadczenie psychologa k. 153

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony M. P. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony wskazał, iż tego dnia jechał od strony K. w kierunku rynku w G.. Ponadto, wyjaśnił, iż w chwili gdy znajdował się w okolicach cmentarza w G. na skrzyżowaniu ulic (...) zauważył po prawej stronie rowerzystę, który zbliżał się do skrzyżowania. Oskarżony wyjaśnił, iż w chwili gdy znajdował się w niewielkiej odległości od skrzyżowania, rowerzysta wyjechał z drogi podporządkowanej wprost pod prowadzony przez niego samochód. Oskarżony wskazał także, iż niezwłocznie rozpoczął manewr hamowania, jednakże nie udało mu się uniknąć zdarzenia, wskutek czego uderzył przodem swojego samochodu w rowerzystę.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego M. P. k. 92

Również w toku postępowania sądowego oskarżony M. P. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony wyjaśnił, iż jechał swoim samochodem marki B. o nr rej. (...) od strony K. w kierunku rynku w G.. Oskarżony wskazał także, iż w chwili gdy zbliżał się do skrzyżowania, gdzie doszło do zderzenia, z prędkością przekraczającą 50 km/h zauważył z odległości około 200 metrów, po prawej stronie, na drodze podporządkowanej rowerzystę. Oskarżony podniósł, iż w jego ocenie rowerzysta rozglądał się, czy może przejechać na drugą stronę ulicy, jednocześnie nie wykluczył by rowerzysta dojeżdżając do skrzyżowania nie zatrzymał się przed nim. Nadto, oskarżony wskazał, iż w chwili gdy znajdował się już w niewielkiej odległości od skrzyżowania, niespodziewanie rowerzysta wyjechał z drogi podporządkowanej na drogę główną, wobec czego oskarżony niezwłocznie podjął manewr hamowania i jednocześnie skręcił w lewo, aby uniknąć zderzenia z rowerzystą, jednakże rowerzysta kontynuował jazdę w poprzek drogi, wskutek czego doszło do zderzenia na przeciwległym pasie ruchu patrząc w kierunku jazdy samochodu. Oskarżony wyjaśnił także, iż po zdarzeniu podbiegł do poszkodowanego, wezwał karetkę. Oskarżony nadto wskazał, iż była to najgorsza jaka przydarzyła mu się w życiu, codziennie myśli o zdarzeniu, jest mu z tym bardzo ciężko, zmuszony był korzystać z pomocy psychologa. W przeszłości jak wyjaśnił był już karany mandatami karnymi za przekroczenie prędkości oraz stan techniczny pojazdu. Finalnie, oskarżony wyjaśnił, iż nie skontaktował się z rodziną ofiary wypadku, gdyż zabrakło mu odwagi.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego M. P. k. 147-149

Sąd zważył co następuje:

Faktyczny przebieg zdarzenia, okoliczności popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu, a co za tym idzie jego winę i zasadność kwalifikacji prawnej Sąd ustalił w oparciu o całość zebranego w sprawie materiału dowodowego, na który złożyły się wiarygodne w całości wyjaśnienia oskarżonego M. P., zeznania świadków J. S., M. Z., B. Z., K. L., opinia biegłego na okoliczność stanu technicznego pojazdów oraz opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, opinia specjalisty medycyny sądowej przeprowadzającego oględziny i otwarcie zwłok poszkodowanego rowerzysty, a także pozostałe dowody znajdujące się w aktach sprawy, a ujawnione w toku rozprawy głównej. Jak już wcześniej zasygnalizowano, Sąd w całości dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego M. P.. Oskarżony wyjaśnił między innymi, iż jadąc ulicą (...) w terenie zabudowanym z prędkością powyżej dopuszczalnej na tym odcinku drogi zauważył po prawej stronie rowerzystę, który dojeżdżał do skrzyżowania drogi podporządkowanej z drogą główną – ulicę (...). Oskarżony wyjaśnił także, iż w chwili gdy znajdował się już bezpośrednio przed skrzyżowaniem, rowerzysta niespodziewanie wjechał na drogę główną i jechał w poprzek ulicy (...), wobec czego oskarżony podjął manewr hamowania, a następnie skręcił w lewo, tak ażeby uniknąć zderzenia, jednakże rowerzysta w dalszym ciągu

kontynuował jazdę w poprzek ulicy (...), wskutek czego na lewym pasie patrząc w kierunku jazdy oskarżonego doszło do zderzenia. Oskarżony wskazał także, iż po zdarzeniu podbiegł do poszkodowanego, wołał do niego, jednakże poszkodowany nie dawał oznak życia. Oskarżony zawiadomił również pogotowie i czekał na jego przyjazd, a w tym czasie znajdująca się przypadkiem na miejscu zdarzenia pielęgniarka reanimowała poszkodowanego. Oskarżony wyjaśnił ponadto, iż po zdarzeniu miał problemy ze snem, zmuszony był korzystać z pomocy psychologa, a także nie skontaktował się z rodziną poszkodowanego, gdyż obawiał się ich reakcji. Wyjaśnienia oskarżonego są logiczne, spójne i konsekwentne zarówno na przestrzeni postępowania przygotowawczego jak i sądowego. Oskarżony szczegółowo przytoczył okoliczności zdarzenia, zachowanie poszkodowanego, który wjechał na skrzyżowanie nie ustępując pierwszeństwa przejazdu, podjętą przez oskarżonego reakcję obronną, a także skutek zdarzenia w postaci potrącenia rowerzysty. Ponadto, Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. Z.. Świadek zeznała, iż przebywając w domu znajdującym się przy skrzyżowaniu ulic (...) w G. usłyszała trzask dobiegający z ulicy, wobec czego podeszła do okna, przez które zauważyła stojący na jezdni samochód koloru czerwonego. Świadek zeznała, iż pomyślała wówczas, iż mogło dojść do wypadku wobec czego wyszła przed dom i zauważyła leżącego przed samochodem człowieka. Świadek ponadto wskazała, iż poleciła swojemu synowi B. Z., aby zadzwonił na pogotowie, z kolei sama podeszła do poszkodowanego i rozpoznała, że jest nim jej sąsiad R. S.. Świadek M. Z. wskazała także, iż na miejscu zdarzenia zjawiała się osoba, która oświadczyła że jest pielęgniarką i rozpoczęła reanimację, a ona sama wraz z synem pomagali jej. Nadto, Sąd dał wiarę również zeznaniom świadka B. Z., który zeznał, iż znajdując się w domu usłyszał przez otwarte okno pisk opon i trzask dobiegający z ulicy. Świadek zeznał, iż jego mama M. Z. kazała mu zadzwonić na pogotowie, co też uczynił, jednakże osoba przyjmująca zgłoszenie potwierdziła tylko, iż otrzymała już wcześniej zgłoszenie. Świadek zeznał, iż następnie udał się na miejsce zdarzenia, gdzie wraz z mamą i znajdującą się tam osobą, która przedstawiła się jako pielęgniarka prowadzili na zmianę reanimację poszkodowanego aż do przyjazdu pogotowia ratunkowego. Sąd dał wiarę także zeznaniom świadka J. S., a więc syna poszkodowanego. Świadek zeznał, iż do zdarzenia doszło około 50 metrów od jego domu, w który zamieszkiwał wspólnie z R. S.. Świadek wskazał, iż poszkodowany pomimo podeszłego wieku (80 lat) miał bardzo dobry stan zdrowia, był w pełni sprawny fizycznie, często jeździł na rowerze, miał również prawo jazdy na samochód osobowy. Świadek zeznał także, iż miejscu zdarzenia pojawił się po około 15 minutach, zauważył wówczas samochód sprawcy, który stał na pasie drogi przeciwnym do kierunku w którym jechał, z kolei R. S. leżał obok wysepki. Świadek zeznał również, iż oskarżony nie kontaktował się z nim ani z nikim z jego rodziny, nie przeprosił za zdarzenie w którym śmierć poniósł R. S.. Ponadto, Sąd dał również wiarę zeznaniom świadka K. L., a więc narzeczonej oskarżonego, z którą wspólnie zamieszkuje. Świadek K. L. zeznała między innymi, iż wszelkie posiadane informacje na temat zdarzenia uzyskała od oskarżonego. Świadek zeznała, iż oskarżony w chwili zdarzenia jechał z nadmierną prędkością. Świadek wskazała także, iż po zdarzeniu oskarżony był roztrzęsiony, miał problemy ze snem, korzystał z pomocy psychologa. Ponadto, świadek wskazała także, iż oskarżony nie kontaktował się z rodziną poszkodowanego, gdyż bał się ich reakcji. Sąd dał również w całej rozciągłości wiarę wydanej w tej sprawie rzetelnej, pełnej i wyczerpującej w swej treści opinii biegłego mgr. inż. M. G. z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Podkreślić należy, iż kompleksowa opinia rekonstrukcyjna, sporządzona została bardzo wnikliwie. Biegły dokonał zarówno analizy śladów na drodze jak również na pojazdach oskarżonego i poszkodowanego. Następnie zweryfikował te wyniki odpowiednimi obliczeniami i przeprowadzonymi symulacjami rozważając różne wersje zdarzenia. Finalnie, na podstawie przeprowadzonych czynności biegły zrekonstruował rzeczywisty przebieg zdarzenia. Z treści opinii biegłego wynika, iż nie można w sposób jednoznaczny wskazać miejsca potrącenia rowerzysty, należy brać pod uwagę dwa miejsca zderzenia pojazdów, a wynikające z wariantowego przyjęcia zamiarów rowerzysty: 1) jazdy rowerzysty na wprost w kierunku ulicy (...), 2) skrętu rowerzysty w lewo w ulicę (...). Biegły wskazał, iż suma dowodów zebranych w sprawie wskazuje, iż bardziej prawdopodobną była jazda rowerzysty na wprost w kierunku ulicy (...), co wynika również z wyjaśnień oskarżonego. Biegły wskazał nadto, iż rowerzysta został uderzony w przybliżeniu prostopadle, pasem przednim samochodu B. w lewy bok roweru. Ponadto, biegły wskazał, iż bezpośrednią przyczyną zaistniałego zdarzenia było wyjechanie rowerzysty z drogi podporządkowanej na drogę główną, na tor ruchu nadjeżdżającego samochodu B.. Biegły w treści opinii wskazał ponadto, iż kierujący samochodem B. przekroczył dopuszczalną administracyjnie prędkość na danym odcinku drogi, która wynosi 50 km/h i poruszał się z prędkością ok. 80-85 km/h. Jak wynika z analizy czasowo- przestrzennej rowerzysta mógł uniknąć zaistniałego wypadku, albowiem mógł dostrzec nadjeżdżający drogą główną samochód i miał możliwość, aby zatrzymać się przed drogą główną. Biegły nie był w stanie ustalić, dlaczego rowerzysta wjechał na tok ruchu pojazdu

jadącego drogą główną. Finalnie, biegły stwierdził, iż przy posiadanej rzeczywistej prędkości kierujący samochodem B. nie miał możliwości uniknięcia wypadku. Kierujący podjął właściwe manewry obronne, które nie mogły być jednak skuteczne z uwagi na zbyt wysoką prędkość pojazdu. Gdyby jednak wcześniej, zbliżając się do skrzyżowania i będąc w terenie zabudowanym, zastosował się do administracyjnego ograniczenia prędkości, to podjęte manewry obronne (jak w rzeczywistości) pozwoliłyby zatrzymać pojazd przed miejscem potrącenia rowerzysty i do wypadku by nie doszło. Ponadto, Sąd dał wiarę również opinii technicznej biegłego mgr. inż. M. G. dot. samochodu B. o nr rej. (...) oraz roweru C.. Biegły w treści opinii szczegółowo opisał uszkodzenia zaistniałe w obu pojazdach, wskazał na mechanizm ich powstawania a także stwierdził, iż uszkodzenia te przystają do zaistniałego wypadku drogowego i powstały w jego skutek. Ponadto, biegły wykluczył, aby przed zdarzeniem w którymkolwiek z pojazdów, istniały wady i usterki mogące mieć wpływ na zaistnienie i przebieg wypadku. Sąd nie znalazł powodów do podważenia opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej. Jest ona bowiem rzetelna, fachowa i wyczerpująca w swej treści. Nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Nie była ponadto kwestionowana przez strony. Odnosząc się do przeprowadzonych oględzin i otwarcia zwłok poszkodowanego R. S. i przeprowadzonych badań biegły stwierdził, iż ujawnione u poszkodowanego w czasie sekcji obrażenia powstały od urazów narzędziem twardym, tępym lub tępokrawędzistym, działającym dużą siłą, a ich charakter, rozległość i lokalizacja nie sprzeciwiając się przyjęciu, że mogły one powstać w czasie i okolicznościach przedmiotowego zdarzenia. Ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego dała Sądowi pełne podstawy do przyjęcia, iż oskarżony M. P. w dniu 25 czerwca 2015 roku w G., woj. (...), na skrzyżowaniu ulic (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki B. o numerach rejestracyjnych (...), w terenie zabudowanym, będąc na drodze z pierwszeństwem przejazdu, poruszając się z nadmierną prędkością w obszarze 80-85 km/h, przekraczającą o co najmniej 30 km/h dopuszczalną administracyjnie na tym odcinku drogi prędkość 50 km/h i nie zachowując szczególnej ostrożności w obrębie skrzyżowania, doprowadził do bocznego uderzenia pasem przednim samochodu osobowego marki B. w lewy bok wyjeżdżającego z drogi podporządkowanej, oznakowanej znakiem ustęp pierwszeństwa na drogę z pierwszeństwem przejazdu, mającego obiektywną możliwość zatrzymania się przed skrzyżowaniem i wcześniejszego dostrzeżenia nadjeżdżającego z lewej strony samochodu osobowego marki B., kierującego rowerem R. S., przy czym gdyby prowadził samochód z prędkością administracyjnie dopuszczalną miałby możliwość zatrzymania samochodu przed miejscem potrącenia rowerzysty i uniknięcia wypadku, wskutek czego R. S. doznał obrażeń ciała w postaci sińców, otarć naskórka, ran tłuczonych i szarpanych głowy i kończyn, podbiegnięć krwawych powłok głowy, złamania kości czaszki, krwiaka podpajęczynówkowego, stłuczenia mózgu, krwi w komorach mózgu, złamania kręgosłupa szyjnego, obustronnego złamania żeber, rozerwania stawu barkowo-obojęzycznego i ramiennego prawego ze zwicnięciem stawu ramiennego, w wyniku których poniósł śmierć na miejscu zdarzenia, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 177 § 2 kk. Sąd dokonał modyfikacji opisu czynu przypisanego oskarżonemu względem treści aktu oskarżenia poprzez uzupełnienie, iż oskarżony nie zachował szczególnej ostrożności w obrębie skrzyżowania, gdzie doszło do zdarzenia. Przestępstwa określonego w art. 177 § 2 kk dopuszcza się m.in. ten, kto naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym powoduje nieumyślnie wypadek, którego następstwem jest śmierć innej osoby. Niewątpliwie, w niniejszej sprawie bezpośrednim sprawcą przedmiotowego zdarzenia drogowego był poszkodowany R. S., który wyjeżdżając z drogi podporządkowanej nie ustąpił pierwszeństwa jadącemu drogą z pierwszeństwem przejazdu oskarżonemu M. P., co jednoznacznie wynika również z treści opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Zważyć jednak należy, iż jedną z podstawowych zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego jest zasada szczególnej ostrożności, wyrażona wprost w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, która stanowi, iż każdy uczestnik ruchu drogowego znajdujący się na drodze obowiązany jest zachować ostrożność, a w niektórych sytuacjach – nawet szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego. Zgodnie z kolei z art. 25 ust 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem, zbliżając się do skrzyżowania, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność. Dla zachowania szczególnej ostrożności niezbędnym jest, aby kierujący prowadził pojazd z prędkością zgodną z dopuszczalną administracyjnie prędkością obowiązującą na danym odcinku drogi i by była to prędkość bezpieczna, a więc taką, która w przypadku zaistnienia niespodziewanej przeszkody na jezdni pozwoli kierującemu zatrzymać pojazd przed przeszkodą. Oskarżony jak sam wyjaśnił widział znajdującego się na drodze podporządkowanej rowerzystę, tak więc kierując się zasadami szczególnej ostrożności i ograniczonego zaufania powinien mieć na uwadze ewentualność i przewidzieć możliwość wjechania rowerzysty na drogę z pierwszeństwem

przejazdu, szczególnie w sytuacji, gdy jak sam oskarżony wyjaśnił, zbliżając się do skrzyżowania z nadmierną prędkością nie był do końca pewien zachowania rowerzysty, to jest czy rowerzysta jadąc na rowerze zatrzymał się przed skrzyżowaniem czy też dojeżdżał do skrzyżowania. Pomimo tego, oskarżony M. P. poruszając się po drodze, w której bezpośrednim sąsiedztwie znajdują się domy mieszkalne, w okolicach skrzyżowania, w terenie zabudowanym gdzie obowiązuje administracyjne ograniczenie prędkości do 50 km/h jechał z prędkością ok. 80-85 km/h, przekraczając dopuszczalną na danym odcinku drogi o co najmniej 30 km/h. Również widząc przed skrzyżowaniem rowerzystę dojeżdżającego do skrzyżowania nie zredukował prędkości do dopuszczalnej na danym odcinku drogi. Tymczasem, jak wynika z treści opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, podjęte przez oskarżonego M. P. manewry obronne w postaci hamowania i skrętu w lewo na sąsiedni pas były właściwe, nie mogły być jednak skuteczne z uwagi na zbyt wysoką prędkość pojazdu. Biegły jednoznacznie przy tym wskazał, iż gdyby oskarżony wcześniej, zbliżając się do skrzyżowania i będąc w terenie zabudowanym, który obliżował go do zredukowania prędkości do 50 km/h zastosował się do administracyjnego ograniczenia prędkości, to podjęte przez niego manewry obronne pozwoliłyby mu zatrzymać pojazd przed miejscem potrącenia rowerzysty i do zdarzenia by nie doszło. Wymierzając oskarżonemu M. P. karę Sąd wziął pod uwagę jako okoliczności obciążające: przede wszystkim znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, wyrażający się w szczególności w skutku zdarzenia do jakiego oskarżony doprowadził swoim zachowaniem tj. śmierci kierującego rowerem R. S.. Oskarżony bowiem jako uczestnik ruchu zobowiązany był do zachowania, które w żaden sposób nie powinno zwiększać potencjalnego zagrożenia bezpieczeństwa w komunikacji. W przedmiotowej zaś sprawie bezsprzecznie jazda w terenie zabudowanym, w sąsiedztwie budynków mieszkalnych, a także wjazd na skrzyżowanie z prędkością przekraczającą dopuszczalną na danym odcinku drogi o co najmniej 30 km/h stworzyło nie tylko potencjalne, ale i realne zagrożenie bezpieczeństwa w komunikacji, które doprowadziło do dramatycznych skutków w postaci śmierci poszkodowanego, którego oskarżony widział już z odległości około 200 metrów przed skrzyżowaniem, gdzie doszło do zdarzenia. Biorąc pod uwagę zachowanie oskarżonego na drodze, a przede wszystkim jego skutek, postawa oskarżonego musi być oceniana z całą surowością. Sąd wziął również pod uwagę, iż oskarżony M. P. w dalszym ciągu nie przeprosił rodziny poszkodowanego, mimo, że od zdarzenia minął już ponad rok. W tym względzie Sąd miał na uwadze wyjaśnienia oskarżonego, który swoją postawę w tym zakresie próbował tłumaczyć obawą przed reakcją rodziny poszkodowanego, jednakże biorąc pod uwagę okoliczności zdarzenia, a przede wszystkim jego skutek, wydaje się, iż oskarżony winien przeprosić za zaistniałe zdarzenie. Jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę fakt, iż oskarżony od samego początku konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyrażał głęboki żal z powodu zaistnienia wypadku. Uwadze Sądu nie mógł ująć również fakt, iż oskarżony nie był dotychczas karany sędownie. Przy wymiarze kary Sąd kierował się szczegółowymi dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w art. 53 kk bacząc, by jej wymiar nie przekraczał stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu. Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 177 § 2 kk, Sąd wymierzył oskarżonemu M. P. karę jednego roku pozbawienia wolności. W ocenie Sądu orzeczona kara jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego. Wymierzona oskarżonej kara odpowiada nie tylko stopniowi jego winy, ale realizuje też w stosunku do niego cele zapobiegawcze i wychowawcze. Jednocześnie kara orzeczona wobec oskarżonej czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełnia swe zadania w zakresie prewencji generalnej, polegające na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa. Wymierzając karę Sąd miał również na uwadze rolę poszkodowanego R. S. w całym zdarzeniu, który – jak wskazano wyżej – również dopuścił się naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym i to on był bezpośrednim sprawcą zdarzenia. Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący trzy lata. Sąd podjął decyzję o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, gdyż uznał, że będzie to wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim właściwości i warunki osobiste oskarżonego, jego dotychczasowy sposób życia, w szczególności fakt, iż oskarżony nie był dotychczas karany sędownie, pracuje zawodowo, mieszka wspólnie z narzeczoną z którą planują wspólną przyszłość. W ocenie Sądu trzyletni okres próby będzie wystarczający na weryfikację wysnutej względem oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Ponadto, Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres jednego roku. Dla zasadności orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów koniecznym jest, by z zachowania sprawcy wynikało, że lekceważy zasady bezpieczeństwa w ruchu i przez to stwarza zagrożenie (R.A. Stefański, Glosa do wyroku SN z 25 sierpnia 1989 r., V KRN 195/89, Prob. Praw. 1990, nr 10-12, s. 159; A. Marek, Kodeks..., 2010, s. 145; K. Buchała, w:

K. Buchała, A. Zoll, Kodeks karny. Część ogólna, t. 1, Komentarz do art. 1-116 Kodeksu karnego, Kraków 1998, s. 346; wyrok SN z 10 października 1988 r., V KRN 217/88, OSNPG 1989, nr 4, poz. 52, z glosą R.A. Stefańskiego, Prob. Praw. 1989, nr 12, s. 60-65). Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 lipca 2012 roku sygn. akt II AKa 250/12 przesłanką orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów wobec sprawcy przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji nie jest samo naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu, gdyż zaistnienie okoliczności należących do znamion przestępstwa nie może być wystarczającą podstawą orzeczenia środka karnego. To z zachowania sprawcy powinien wynikać wniosek, że lekceważy on zasady ostrożności i bezpieczeństwo innych uczestników ruchu, przez co stwarza zagrożenie w komunikacji. Orzekając o zakazie prowadzenia pojazdów Sąd w szczególności miał na uwadze okoliczność znacząco nadmiernej na danym odcinku drogi prędkości, z jaką oskarżony poruszał się, skutkującą zdarzeniem drogowym w którym śmierć poniósł inny uczestnik ruchu, gdyż w przypadku gdyby oskarżony zastosował się do administracyjnego ograniczenia prędkości obowiązującego na danym odcinku drogi, tj. 50 km/h do zdarzenia by nie doszło, co jednoznacznie wynika z treści opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków. Jak już zostało to wcześniej wykazane, oskarżony jadąc po odcinku drogi znajdującym się w terenie zabudowanym, gdzie obowiązywało administracyjne ograniczenie prędkości do 50 km/h, w okolicach zabudowań mieszkalnych, widząc po prawej stronie zbliżającego się do skrzyżowania rowerzystę wjechał na skrzyżowanie z prędkością ok. 80-85 km/h, a więc aż o co najmniej 30 km/h wyższą niż dopuszczalna, co w konsekwencji doprowadziło do zderzenia z wyjeżdżającym na drogę główną rowerzystą. Oskarżony swoim zachowaniem pogwałcił podstawową zasadą ruchu drogowego jaką jest zachowanie szczególnej ostrożności w obrębie skrzyżowania i wykazał on tym samym lekceważący stosunek względem zasad ostrożności i bezpieczeństwa innych uczestników ruchu, tym bardziej, iż jak wyjaśnił sam oskarżony, w przeszłości był dwukrotnie karany mandatami karnymi za przekroczenie dopuszczalnej prędkości oraz stan techniczny pojazdu. Pomimo uprzedniego przekraczania prędkości oskarżony nie zmienił swojego postępowania, w dalszym ciągu dopuszczając się przekroczenia prędkości, co w realiach niniejszej sprawy miało tragiczny finał. Okoliczności te w ocenie Sadu dowodzą, iż na chwilę obecną prowadzenie pojazdów przez M. P. może zagrażać bezpieczeństwu w ruchu drogowym. Tym samym Sąd zdecydował o orzeczeniu wobec oskarżonego M. P. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. (...) prawa jazdy na okres 1 roku. Jednocześnie, mając na uwadze fakt, iż prawo jazdy oskarżonego nie zostało zatrzymane bezpośrednio po zdarzeniu, w oparciu o art. 43 § 3 kk orzeczono obowiązek zwrotu dokumentu do właściwego organu administracji publicznej. Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania sądowego, albowiem oskarżony pracuje, osiąga z tego tytułu regularny dochód a ponadto nie ma nikogo na utrzymaniu, wobec czego nie sposób uznać, iż uiszczenie kosztów postępowania byłoby dla oskarżonej zbyt uciążliwe. W tym stanie rzeczy Sąd na podstawie art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180,00 złotych tytułem opłaty oraz obciążył go całością wydatków w kwocie 6.432,00 zł poniesionych w toku postępowania przez Skarb Państwa.